

Istrgnuta stranica

by Radmila Solesa-Cetic on Saturday, March 3, 2012 at 12:29pm ·

Onomad, cini se k'o u nekom od prošlih života, ne tako davno, kad smo znali da je "religija opijum za narod", kad su Hare Krishna, hipici i Beatles, po ocevima nasim, bili dio nastranog vanjskog svijeta, kad smo živjeli u mraku i pod diktaturom, kad smo se diktatorom kleli, kad je jedan televizor cijela mahala gledala, kad je jedno biciklo sav komsijski podmladak voz'o, makar i po "samo jedan krug", kad se meso, umotano u masni bijeli papir, počesto s nejasnim brojevima plavog penkala ukrasen, samo subotom ponosno u kuhinje unosilo, kad smo i bez telefona znali u kom se trenutku naci na kraju ulice, kad su samo odabrani klinci opravdanje za nestasluk u didovom narucju nalazili, kad je pleteni prsluk daleke tetke odnosio pobjedu nad rodjendanskim poklonima, kad je...eh, bili smo.

Suncan dan bio jedino mito na koje smo padali. Jedva cekali da se to na meko kuhano jaje ili u vruce mlijeko jucerasnje korice kruha udrobljene potamani, pa da krenemo. Siroko rasirena srca, u jedinim cipelama te sezone, s drugarima iz komsiluka, trcali smo drugarima iz razreda. Svježina jutra je bio trigger za sreću. Nismo za trigger znali, niti ga trazili, jutro je samo bilo.

Ponosni nasim rijekama, sumama i gorama, onim iz pjesama o dicnoj prošlosti i onim iz knjiga Poznavanja prirode i društva nismo plakali za posjecenim drvetom koje je na jednoj stranici visoko i zeleno, na drugoj oboreno i ogoljeno. Sadili smo novo drveće. Subote smo jedva cekali da s razredom ili s Goranima idemo u akciju posumljavanja. Neke smo subote nestrpljivo cekali da cistimo okolis. Neke da pomognemo starici iz komsiluka.

Tih je subota bilo potesko naci iznemoglu staricu kojoj treba pomoc, sve su nekako imale svoju djecu i svoje unuke. Sastavi o iznemogloj starici se svodili na pomoc u nosenju cekera. Nismo se brinuli o vremenu potrebnom da se razgradi plasticna kesa na gradskom smetljistu, bio je jedan ceke u svakoj kuci, a on se razgradjivao godinama, u rukama mama i nasih iznemoglih starica, pod teretom voca i povrca bez bar koda, s gradske pijace, od "moje seljanke", "provjerene i ciste".

Cisti i cestiti smo bili svi. Neki su i znali za deset zapovjesti, nisu se time hvalili, ali, svi smo po njima živjeli. Nismo ni krali, ni ubijali. Ljubili bliznjega svoga, a svi smo bliznji nam bili. U kolektivni trans smo jednostavno padali; kad nam reprezentacije u kosarci i nogometu pobjeduju, pa i kad gube; kad na Evroviziji nasa pjesma, makar je i predzadnjom rangirali, se cuje. I kad Dan mladosti i Dan zena slavimo. I Dan Republike i Dan (i dane) ustanka.

Ljubav prema svima, povezanost s prirodom, kolektivni i individualni high, postovanje ljudskih i bozjih zakona, sve je to bilo, toliko davno da lici na procitanu bajku cije stranice iskidase ne tako davno, i, imam osjecaj, ne daju ih djeci na citanje.

Bajka je bila. I bajka ce biti.

